

Preken i Skien 11. februar 2007

Per Midteide

Hvordan så Jesus ut?

Matt. 17,1-8

Seks dager senere tok Jesus med seg Peter. Jacob og hans bror Johannes og førte dem opp på et høyt fjell hvor de var alene. Der ble hans utseende forvandlet for øynene på dem; hans ansikt skinte som solen og klærne ble hvite som lyset. Da viste Moses og Elia seg for dem og talte med ham. Peter tok til orde og sa til Jesus: "Herre, det er godt at vi er her. Om du vil, skal jeg bygge tre hytter, en til deg, en til Moses og en til Elia." Ennå mens han talte, kom en lysende sky og skygget over dem, og en røst lød fra skyen; "Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Hør ham!" Da disiplene hørte det, kastet de seg ned med ansiktet mot jorden, slått av skrekk. Men Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: "Reis dere, og frykt ikke!" Og da de så opp, så de ingen andre enn Jesus.

Alle kan vi ha tanker om hvordan Jesus så ut.

Fra søndagsskolens tid har noen av i relativt friskt minne de små kortene vi fikk med bilde av Jesus og barna.

Mannen med et vakkert ansikt, langt mørkt hår, Hvit kjortel og milde øyne – hans strøk barna mildt over hodet og lyste av godhet...

Gjennom kirkens historie har vi mange utgaver av Jesus-bilder. Østens kirke har gjennom ikon kunsten skildret

ham med alvorlig lidende ansikt, gjerne med en hånd synlig hvor høyre ringfinger berører tommelfingeren – han er frelseren, skaperen av alle ting – ”pantokrator”. Totalt forskjellig fra dette finner vi Henrik Sørensens fremstilling av den oppstandne Kristus – kraftfull, blond og kortklipt.

Vi kan gjerne misunne disiplene som fikk gå sammen med Jesus – de visste hvordan han så ut, de kjente ham personlig, og tre av dem fikk være med ham til fjells – hvor de fikk se ham i en ny utgave. Ansiktet skinte som solen og kappen ble skinnende hvit. De må ha vært en ekstatisk opplevelse – i et syn å få se høvdingene fra det gamle testamente, Moses og Elia, sammen med den mester de hadde valgt å følge.

Peter fremstilles her som en spontan og noe enkel sjel. Han synes dette er storartet og tilbyr seg å bygge ”hytte på fjellet”, så de kan bli der en stund. Men viktigere enn hyttebyggingen var å høre Guds stemme som stadfestet for dem at denne Jesus var Guds sønn – han gjorde de vel i å lytte til. De glemte hyttebyggingen og kastet seg ned i forskrekkelse, inntil Jesus sa til dem: ”Ikke vær redde, bare reis dere!” – Og de var igjen alene med den Jesus de kjente.

I gammeltestamentlig tid var det forbud mot å lage bilder av Gud eller noe annet som de så verken av det som var i himmelen eller på jorden. Slik står det i innledning til de ti bud i 2. Mosebok
Dette forbudet ble gitt i en kultur hvor ethvert bilde

hadde den funksjon at det skulle tilbes. I samtidens kulturer var det mengder av bilder og skulpturer – de var av guder eller herskere som var gjenstand for tilbedelse. Kunst for kunstens skyld var ikke en del av deres forestillingsverden.

Det er rimelig å tro at heller ikke de første kristne prøvde å tegne bilder av Jesus – det kunne jo være naturlig ettersom de som visste hvordan han så ut som menneske etter hvert døde ut.

Kanskje er det en lykke at vi ikke har noen slike bilder fra den første kristne tid. Da kan hver av oss danne oss et bilde i vårt eget sinn.

Etter hvert begynte man å fremstille bilder eller skulpturer av den korsfestede Kristus. Slike krusifikser fikk svært stor utbredelse i de fleste av kirkene som ettervert ble bygget. Det ble den lidende Kristus som sto i sentrum for denne tradisjonen, og dette motiv finnes i en hærskare av malerier produsert gjennom hundreder av år. I vår tradisjon har holdningen til krusifikser vært temmelig tilbakeholden, for ikke å si negativ. Grunnen har vært både den at man ikke ønsket noen tilbedelse av selve krusifikset, og den at man fant det riktigere å fremstille det tomme korset som symbol på at oppstandelsen hadde funnet sted.

Jeg kjenner ikke til at noen av våre baptistkirker har krusifikser i fronten, selv om holdningen etter hvert har gått i retning av at man kan godta fremstillinger av Jesus på korset fordi den lidende Kristus også er en sentral del av vår tro – uten at dermed selve bildet blir gjenstand for tilbedelse.

Men hvordan var han??

Vi snakker en god del i forkynnelse og vitnesbyrd om at vi har ”møtt Jesus”.

For utenforstående kan dette virke temmelig underlig. Hvis vi har møtt ham, må vi i det minste kunne fortelle hvordan han så ut!!

Kanskje vi kan spørre noen av dere – om dere har møtt Jesus??

Ønsket om å se Gud har mennesker hatt gjennom alle tider.

I det gamle testamente har vi flere beretninger om menneskers møte med Den Hellige. Å se Guds ansikt var utenkelig, men man snakker ofte om ”Guds Herlighet”. Den mest kjente, og jeg synes den vakreste beretningen om dette finner vi i 2. Mos. 33, hvor Moses samtaler med Gud i et avgjørende øyeblikk i Israels folkets historie: kap. 33,17-23...

”.. Når så min herlighet går forbi, vil jeg la deg stå i fjellkløften, og jeg vil dekke deg med min hånd til jeg er kommet forbi. Så vil jeg ta min hånd bort; da kan du se meg bakfra: men mitt ansikt kan ingen se”

Herrens herlighet – det var det han kunne få se.

Jeg vet ikke hvor mye våre Jesus-bilder kan hjelpe oss til å forstå hvordan han var og er, men kanskje vi kan reflektere over hans ”herlighet”?

Men hva er nå det?

Hvis vi følger ham gjennom evangeliene og leser om de gjerninger han gjorde, de holdninger han viste mot mennesker som strevde med livene sine – da ser vi ”herligheten”.

Hva betyr det vel om vi ikke vet hvordan Jesus så ut, når vi, dersom vi har øyne som ser, kan se gjerningene hans også i dagens verden – i vår egen menighet – i vårt eget liv!

Vi ser gjerningene hans i hvert menneske som tar imot troen på ham og sier at de vil følge ham gjennom livet.

Vi ser hans gjerninger når vi bærer et lite barn frem for Gud og vi i Hans navn kan velsigne det.

Vi ser hans gjerninger når vi ser et menneske blir døpt på bekjennelsen av sin tro på Jesus Kristus.

Vi ser hans gjerninger når vi ser mennesker viser kjærlighet mot hverandre, når vi ser forsoning skje i vanskelige medmenneskelige relasjoner

Vi ser hans gjerninger når vi opplever at kommer oss i møte i vår bønn og deler vår sorg så vel som vår glede.

”.. jeg vil la deg stå i fjellkløften, og jeg vil dekke deg med min hånd til jeg er kommet forbi. Så vil jeg ta min hånd bort; da kan du se meg bakfra; men mitt ansikt kan ingen se.”

- En gang skal vi se ham ”ansikt til ansikt”

Mn kanskje er det slik det skal være nå, at vi ser Jesus bakfra – ser sporene der han har gått – og at vi så følger etter i fotsporene – hvor han leder oss.